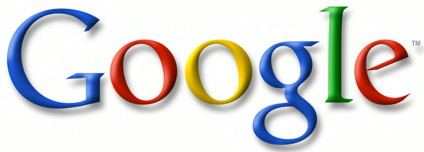

VERSITY·OF·CALIFORNIA·
LET THERE BE LIGHT
·1868·

NB
·A·B·NORDISKA·
·BOKHANDELN·
·STOCKHOLM·

SPARLAKANSLÄXOR

LUSTSPEL I EN AKT

ÖFVERSÄTTNING

FJÄRDE UPPLAGAN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 1[illegible] öre.

SPARLAKANSLÄXOR

LUSTSPEL I EN AKT

ÖFVERSÄTTNING

FJÄRDE UPPLAGAN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

PERSONERNA:

AUGUST BERNDT, ung köpman.
HILDA, hans hustru.
RUDOLF MÖRK, kapitalist.
DOROTHEA, hans hustru.
HILLER, köpman.
AMELIE, hans hustru.
EN KYPARE.
EN BÄRARE.

Händelsen tilldrager sig vid en järnvägsstation.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1910

Väntsalen vid en järnvägsstation. I midten af fonden en större ingångsdörr. Sidodörrar till höger och vänster. Den till höger för till damernas rum. Till höger ned på scenen ett bord med stolar. Ringklocka på bordet. Till vänster bord, soffa och stolar. Till höger uppåt fonden likaledes. I midten ett stort, rundt bord med stolar. En tidning på bordet.

Första scenen.

AUGUST. BERNDT. HILDA. BÄRAREN.

De båda första, i moderna resdräkter, komma in från fonden, med mindre reseffekter i händerna, efter dem synes bäraren med en nattsäck.

AUGUST. **Nå, gud vare lof, att man kommit ifrån den välsignade postdiligensen! Inte sant, min ängel?** *Lägger ifrån sig sina reseffekter.*

HILDA. **Ja, jag känner mig verkligen litet trött.**

AUGUST *till bäraren.* **Hur lång tid ha vi på oss innan tåget kommer?**

BÄRAREN. **En timme, min herre! Seså ... här har jag ställt nattsäcken ... kofferten behåller jag därute till dess tåget kommer.**

AUGUST. **Tack, min vän! ... Se här** — *ger honom pengar* — **köp två andra klassen åt oss ...** — *går med bäraren uppåt fonden* — **och behåll det här för besväret.**

HILDA *har gått ned till bordet åt höger; lägger sina reseffekter ifrån sig.* **Ingenting är förändradt här! Ack, hvad den här salen lifligt påminner mig om vår resa efter bröllopet. Ett helt år har förflutit sedan dess ... ja, i sanning ett helt år! ...**

BÄRAREN. **Tack så mycket, min herre!** *Går.*

HILDA. Jag undrar om August skulle tänk att vi i dag för ett år sedan också voro här . . att anträda den gemensamma färden genom li *Sätter sig.*

AUGUST *går fram till Hilda.* Ja, det var min gumma lilla . . . Hvila dig medan du kan. Kan jag får bjuda dig någon förfriskning . . . Vi ha en timme på oss.

HILDA. Tack, gode August . . . du är alltid tänksam och uppmärksam. *Räcker honom handen.*

AUGUST. A, så du säger . . . det är mitt stör nöje . . . Nej, se där, minsann tror jag det är tidn gen för i dag! *Tager tidningen.* Ja, mycket i tigt . . . Torsdag . . .

HILDA. Tänker du läsa nu?

AUGUST. Jag ska bara kasta en blick — på ku noteringarna. *Läser tidningen vid bordet i midten.*

HILDA *afsides.* Att de männerna jämt skola sina affärer i hufvudet . . . oss glömma de som om aldrig funnes till.

AUGUST *läser.* Nu ha italienarna åter stigit . . det är då högst märkvärdigt.

HILDA *halft för sig.* Det kan jag inte alls finna

AUGUST. . Amerikanarna . . . de äro då som fast naglade . . . ha inte rört sig ur fläcken på tre veckor

HILDA *som förut.* Ja, det kan också vara det samma! I dag för ett år sedan tänkte han inte på amerikanare och italienare.

AUGUST *läsande.* Hvad sa' du?

HILDA. Jag . . . jag tänkte på hur kursen stod för ett år sedan.

AUGUST. Den amerikanska?

HILDA. Påminner du dig inte alls . . . precis för ett år sedan . . .

AUGUST. Precis för ett år sedan . . . hur kommer du att tänka på det? Men vänta litet . . . — *eftersinnande* — juli . . . förlidet år . . . juli . . .

HILDA *för sig.* Nå . . . nu måste väl hans tankar falla på vårt bröllop.

AUGUST. Juli... juli... ja, mycket rätt... då köpte jag ett större parti amerikanare; och ultimo augusti påminner jag mig bestämdt...

HILDA *afbryter honom.* Nej, inte augusti; jag menar juli... låt oss stanna vid juli... förlidet år.

AUGUST. Det var fasligt hvad juli spökar mycket i ditt hufvud!... Vårt bröllop stod i juli i fjor, men annars kan jag inte minnas något särdeles märkvärdigt. *Tager ånyo tidningen.* Låt mig se, hvar var det jag var nu... jo, Rumänien...

HILDA *för sig.* Nej, en sådan man! *Högt.* Men, August... så hör då...

AUGUST *fördjupad i läsningen. Man hör utanför ånghvisslan från lokomotivet.* Hm... ja, jag hör... kära barn...

HILDA. Men säg, August... påminner du dig inte att för ett år sedan, det just var här som du sade: »Hilda, genom dig har jag funnit himlen på jorden... jag kan inte tänka mig en högre sällhet! Världen är en jättemussla, som gömmer en enda pärla, och det är du»... Jag tror du hör inte alls på mig!

AUGUST. Jo jo... pärla, sa' du pärla! Jo, hvad jag hör! *Läser vidare för sig själf.*

HILDA. Ack, hvad vi stackars hustrur ä' för olyckliga varelser... Jo, så förändras männerna, och ändå har knappast ett år förflutit... hur skall det då blifva längre fram. *Håller näsduken för ögonen och gråter.*

AUGUST. Hvad nu då... jag tror minsann du gråter!

HILDA *gråtande.* Här har jag talat timtals till dig och du hör icke ens på mig.

AUGUST *lägger bort tidningen.* Timtals!... Söta barn... vi ha ju knappast varit här i fem minuter... men se så, var snäll nu... Jag hör ju på dig... Hur var det du menade?

HILDA. Jag talade om att det på dagen är ett år sedan vi voro just här... Vi skulle då börja vår utflykt... vi satte oss här och...

AUGUST. Och åto frukost! Mycket rätt . . . de var här jag fick en delikat kotlett med champinjon sås . . . Ja, minsann . . . nu kommer jag mycket vä ihåg det. *Stiger upp och ringer.*

HILDA *upprörd.* Nej, det är för starkt.

AUGUST *till den inträdande kyparen.* Kypare, en kotlett med champinjoner.

KYPAREN. Strax, herre! *Går.*

HILDA. I dag öfverträffar du dig själf i hänsynslöshet.

AUGUST *förvånad.* Hänsynslös, jag?

HILDA. Ja visst . . . jag vill inte tala om att jag alldeles förgäfves gör mig den största möda att återkalla i ditt minne de stunder som du en gång förklarade för de skönaste i ditt lif . . . men att en kotlett skall vara det enda du minnes från den tiden . . . det är för mycket.

AUGUST. Men lilla Hilda, jag . . .

HILDA. Det är inte värdt att du söker urskulda dig . . . jag känner dig nu tillräckligt . . . och jag vet nu att jag blifvit offer för en barbar . . . en tyrann. *Gråter.*

AUGUST *afsides.* Hvad vill det här säga? *Högt.* Men, mitt lilla barn . . . var då förnuftig, gråt inte. Inte hade jag den ringaste aning om att du var så lättretlig!

HILDA. Åja, det är dårskap utaf mig att gråta, och jag vill inte gråta . . . jag är nu bara förvissad om att jag är den olyckligaste hustru under solen. Det är inte heller gärna möjligt att du gift dig med mig utaf kärlek, annars hade du väl inte så totalt glömt bort allting. Förmodligen ha andra flickor varit klokare än jag, och sedan du samlat en hel hop korgar, så slog du ned som en hök på mig, stackars dufva.

AUGUST *ironiskt.* Ljufva dufva!

HILDA. Ja, det förstås, vi fruar ska alltid tiga, om ni också säger oss aldrig så hårda ord.

AUGUST. Men jag har ju inte sagt ett ord

HILDA. Och om vi en enda gång öppna mun till vårt försvar, så heter det genast att vi äro elaka.

AUGUST. Seså, nu är jag midt uppe i en sparlakansläxa... och det helt oförskylldt.

HILDA *retad.* Sparlakansläxor? Du vet hvad jag hatar det ordet... jag håller inga sparlakansläxor. Men du har ett sätt att göra mig nervös, att vrida bort hvarje ord jag säger, så att om jag gör den oskyldigaste anmärkning, så förvandlar du den genast till en förebråelse. Om du ändå hade ett vänligt ord för mig, om du bara i lugn ville förklara dig.

AUGUST *afsides.* Det ska jag nog akta mig för.

HILDA. Men i stället står du där med ögonen mot himlen alldeles som en martyr. Jag är naturligtvis ett odjur som bara pinar dig! Ack, ni kan utan medlidande se oss lida! Om vårt hjärta brister, hvad gör det, bara ni har en kotlett. Jo, sådan är männernas egoism.

AUGUST *i komisk förtviflan.* Ha vi kommit dit nu igen.

HILDA. Men länge kan inte min svaga natur hålla ut på det här viset, jag känner hur det tär på min lifstråd.

AUGUST *afsides.* Jaså... nå, nu får vi snart höra talas om begrafningen.

HILDA. Dessa uppträden måste slutligen framkalla ett hjärtslag. Länge kan det inte dröja, det känner jag! Ack, att jag vore begrafven sex fot djupt under jorden!

AUGUST *nästan samtidigt, med ironi.* Mycket rätt... sex fot djupt under jorden!

HILDA *gråtande.* Mina arma föräldrar!

AUGUST. Jaså, äro vi redan där!... Nej, de här scenerna äro för ohyggliga! *Man hör lokomotivpipan.* Seså, där kommer folk... Hilda... Hilda, sluta då upp att gråta.

HILDA *gråtande.* Nej!

AUGUST. Jag ber dig! Hvad ska främmande människor tänka om oss.

HILDA. Hvad de vill! Mina tårar låter jag inte beröfva mig.

AUGUST. Jag ber dig, Hilda... tag ditt förnuft till fånga! *Han ställer sig så att han skyler sin hustru för de inträdande.* Vi göra oss ju löjliga.

Andra scenen.

DE FÖRRA. MÖRK. DOROTHEA. BÄRAREN. KYPAREN.

MÖRK *i reskostym, ljus dammkappa, ljus resmössa, bärande reseffekter.* Ja, kära vän, märket på sakerna har jag tappat, eller, rättare sagdt, min hustru. Ni får se till att jag kan få ut de bägge koffertarna, som jag visade er, vi ska byta tåg här.

BÄRAREN. Åja, jag tänker att inspektorn nog tillåter det.

MÖRK. Ni ska få hederliga drickspengar.

BÄRAREN. Jag ska göra hvad jag kan, herre! *Går.*

KYPAREN *till August.* Kotletten är serverad. *Går.*

AUGUST. Tack!... Kom nu, min lilla gumma... Var förnuftig!

HILDA. Jag är alltid förnuftig!

AUGUST *leder sin hustru till dörren åt vänster.* Ja visst, ja visst! *Hälsar på Mörk.* Ah, god morgon, herr Mörk! *Går ut med Hilda till vänster.*

MÖRK *hälsande.* Morjens, morjens, herr Berndt!

Tredje scenen.

MÖRK. DOROTHEA.

DOROTHEA *vid bordet nere på scenen till vänster, letar i sina fickor.* Jag kan då rakt inte begripa hvar jag lade märket på sakerna.

MÖRK. Ja, du kunde ha låtit mig få behålla det.

DOROTHEA. Men så var det också en så ynklig liten papperslapp.

MÖRK. Ja, det förstås. De kan då inte gärna göra märkena så stora som era koffertar, och jag tror ni skulle tappa dem ändå.

DOROTHEA. Jaså, liksom jag skulle slarfva bort allting! Det är verkligen första gången det händer mig, och du har säkert under din lefnad tappat bort mycket mer.

MÖRK. Nå, nå, nå, förifra dig bara inte... jag säger ju helt lugn, att det var mitt fel, därför att jag gaf dig märket. Du är alldeles oskyldig, helt och hållet utan fel! Mer kan du väl inte begära af mig!

DOROTHEA. Åja, jag förstår nog hvad du menar. Jag gör naturligtvis inte annat än ställer till oreda, det är det enda jag begriper. Men jag undrar just, om inte jag funnes till, hur långt du skulle ha kommit, du med din smak för ordning? Men det är gifvet, för allt hvad jag styr och ställer, har du inte ett ord för mig, men kommer det bara an på att häckla på mig, då har du ett sådant godt förråd på ord, som om du tänkte ge ut ett lexikon!

MÖRK. Nå, gör mig nu den enda tjänsten och gif mig rätt en gång.

DOROTHEA *bestämdt*. Nej!

MÖRK. Det är härligt! Hon tappar bort märket, jag får betala kalaset... jag säger att det är mitt fel, att hon tappade bort det, och ändå är hon inte nöjd. O, kvinnor, kvinnor!... Sköna tanke!

DOROTHEA. Ja, nu ställer du dig så där oskyldig igen. Du är verkligen den olyckligaste människa under solen, en korsdragare... ja... ja!... Vänd ut och in på ögonen nu. Du är en alldeles utmärkt människa, utan fel, utan fläck, men du har den olyckan att äga en hustru...

MÖRK. Just det ja!

DOROTHEA. Som är dig en börda, som rifver ned allt det härliga som du bygger upp, som hindrar dig att vara Europas störste man, som vänder upp och ned på allting, som tappar allt hvad hon har i händerna...

MÖRK. Efter vi tala om att tappa, så kunde man mången gång tappa tålamodet — *lugn* — men det gör jag inte... bara ingen hetta!

DOROTHEA. Ja, du stackars slaktoffer, du Lazarus! Hvad har du inte för svåra dagar, du som skall ställa allt i ordning igen. Men du har alltid rätt, det förstås, och om jag förgås utaf harm, så är det dig likgiltigt. Om mitt hjärta brister utaf bekymmer, så är det dig likgiltigt.

MÖRK. Allt det där är ju kändt sedan gammalt! Lugn nu bara!

DOROTHEA. Ja, lugn, ja, det borde jag säga.

MÖRK. Så säg det då, min gumma.

DOROTHEA. Nej... men att jag alltid ska ge efter; först tåla oförrätter och sedan bedja om förlåtelse som en knähund, det är för mycket. Ah! Jag känner också att jag inte länge kan bära detta behandlingssätt.

MÖRK *afsides.* I rappet äro vi inne på kapitlet om skilsmässa.

DOROTHEA. Inbilla dig inte att vi kvinnor äro födda till att tåla och tiga; å nej, också för oss har det nittonde seklet låtit sitt ljus gå upp, också vi ha lärt att handla, och du kan lita på att jag också kan fatta beslut, vi äro inte fjättrade vid hvarandra.

MÖRK. Riktigt.

DOROTHEA. Och drifver du mig till det yttersta, så känner jag, att jag, oaktadt mina år, har kraft nog att afskaka mina bojor och begära skilsmässa från dig.

MÖRK *på samma gång.* Skilsmässa från dig! Nå, gudskelof! Nu är förrådet uttömdt!

DOROTHEA. Ah, hvad de här scenerna angripa mig... mina nerver!

MÖRK *lugnt.* Ja, där ser du nu... hvarför skall du göra så extraordinära ansträngningar. Seså, gå nu in där i damsalongen och hvila ut dig en smula.

DOROTHEA. Där i piraten ligger mitt luktsalt!

MÖRK *tar upp flaskan ur piraten.* Mitt salt har jag redan tagit in. *Högt.* Så... här är det... *Leder*

henne bort. Såja, sof nu en liten törn om du kan, kära gumma!

DOROTHEA. Jo, sofva så upprörd som jag är! Du är min mördare! *Går ut till höger.*

Fjärde scenen.

MÖRK. *Sedan* AUGUST.

MÖRK *talar efter Dorothea.* Åja, försöket gör'et! ... Jojo, jojo, så där ä' fruarna! Ha de orätt, så få vi bära upp det. Lyckligtvis vänjer människan sig vid allt... numera kan jag hela ramsan utantill som mitt Fader vår... men första gången var det hemskt. Jojo, jojo! *Lokomotivhvisslan höres.*

AUGUST *från vänster, nedslagen.* Jag kan inte beskrifva hvad det där lynnet gör för ett sorgligt intryck på mig... det är fasligt!

MÖRK. Tjänare, min bäste herr Berndt.

AUGUST *nedstämd.* God morgon.

MÖRK *godmodigt.* Också på resa? Nu för tiden reser hela världen. Ni far förmodligen till något bad?

AUGUST *suckande.* En liten lustresa! Kanske att ni, herr Mörk, också...

MÖRK. Just det ja... Ja-a, jag gör en liten lusttur med min gumma. Men ni ser verkligen inte ut som en lustresande, min värdaste! Klämmer skon någonstans?

AUGUST. O! Hvad tänker ni på?

MÖRK. Eller skulle ni kanske ha fått en liten sparlakansläxa till bästa?

AUGUST *träffad; men sansar sig dock.* Sparlakansläxa? Å nej, visst inte!... Ha, ha, ha! *Skrattar tvunget.* Jag har ju inte varit gift mer än ett år... Sparlakansläxa! Nej, ni får förlåta mej att jag skrattar, ha, ha, ha!

MÖRK. För all del... tillåt att jag skrattar med, ha, ha, ha! *Afsides.* Det vore då den första — som kommit i min väg!

AUGUST. Jag begriper inte hur ni kunde falla på den tanken? Skulle ni händelsevis...

MÖRK. Jag... få sparlakansläxor? Å, gudbevare oss! Hvad tänker ni på? Jag har varit gift i tjugu år... då kommer det aldrig mer i fråga! Nej, gudbevars!

AUGUST *afsides.* Den lycklige!

MÖRK *afsides.* Jag vågar mitt hufvud på att han fått sin dosis, och den helt färsk.

AUGUST. Således efter tjugu års äktenskap upphör den där plågan, säger ni?

MÖRK *afsides.* Aha! *Högt.* Det förstås... då upphör den. Ämnet tycks ha ett visst intresse för er.

AUGUST. För mig! Nej, gudbevars... *Skrattar tvunget.* Jag måste skratta åt en sådan föreställning, ha, ha, ha!... Tag inte illa upp!

MÖRK. Genera er inte... ha, ha, ha!... Tillåt mig att få göra er sällskap, ha, ha, ha! *Afsides.* Unge hycklare! Ha, ha, ha!

AUGUST *allvarsam.* Men hvarför skrattar ni så våldsamt?

MÖRK. Jo, ser ni, min värderade vän, jag kan inte låta bli att skratta när jag tänker på sådana som få sparlakansläxor!

AUGUST *långsamt.* Så-å!

MÖRK. Ja! *Afsides.* Jo, du är en skön pojke!

AUGUST. Men törs jag fråga af hvad skäl?

MÖRK. Jo, ser ni... det är ju afgjordt att vi båda inte alls känna till det där... hvad?

AUGUST. Nej!

MÖRK. Jo, ser ni, det kommer sig däraf att vi ä' förståndiga karlar. Det är mannens eget fel, om han trakteras med sparlakansläxor; han har inte förstått att ta sin fru på rätta sidan, antingen är han ett nöt eller en kruka!

AUGUST. Å, jag ber!

MÖRK. Nåja, ser ni... vi båda ha inte något begrepp om... hvasa?

AUGUST. Det är klart!

MÖRK. Nå, då kan jag tala helt öppet?

AUGUST. Javisst, javisst!

MÖRK. Jo, ser ni, nu gifves det utom nöt och krukor ännu en tredje sort äkta män.

AUGUST *nyfiket.* Jaså!

MÖRK. Jo, det är de tysta, tålmodiga... det är nämligen de, som få de suraste sparlakansläxorna, men aldrig yttra ett ord därom... lille hycklare... ser ni, det är just det träslag hvaraf toffelhjältarna fabriceras. *Räcker honom handen.* Låt oss tacka himlen, min värderade vän, att vi inte höra till den där tredje sorten.

AUGUST. Ja-a, himlen vare tack!

MÖRK *afsides.* Den där gaf jag då! *Buller utanför.*

Femte scenen.

DE FÖRRA. HILLER *och* AMELIE *från fonden.*

HILLER *med mycket litet reseffekter.* Det är då ohyggligt att resa med fruntimmer. Bråk på hvarenda station; oupphörligt springande efter buljong och sodavatten. Vill du kanske ha en kopp buljong?

AMELIE *med särdeles mycket reseffekter, alltid talande i mild och ödmjuk ton.* Jag har ju oupphörligt tackat och svarat nej, och det gör jag nu med!

HILLER. Ja, gudbevars, men redan det där frågandet är obehagligt, och sedan hela denna massa af saker, det här kånkandet, fem, sex, olika slags artiklar som man jämt ska ha i tankarna och händerna.

AMELIE *fortfarande mildt; lägger ifrån sig på bordet, uppåt till höger, reseffekter allt efter som hon nämner dem.* Det här är din plaid, ditt hattfodral, din paletå, din käpp och din paraply.

HILLER. Nå, det var då riktigt ett underverk att du en gång har tänkt på paraplyn. Jag trodde verkligen att jag redan skulle behöfva köpa den fjärde

eller femte. Förmodligen är det bara utaf omtanke för dina hattar som du inte har glömt den.

AMELIE. Jag glömmer aldrig hvad som hör dig till! Men jag tror vi sätter oss... resan var litet ansträngande.

HILLER. Gör mig bara den tjänsten och få inte din migrän, det skulle bara felas att du inte orkade resa längre.

AMELIE. Nej, jag mår tvärtom ganska bra och jag är dig tacksam för att du en gång tog mig med dig. Resor ä' mitt högsta nöje.

HILLER. En gång tog dig med!

AUGUST *halfhögt till Mörk.* Gamle hackspik!

MÖRK *likaledes.* Jag känner honom, det är en herr Hiller, köpman.

HILLER. En gång tagit dig med! Det låter ju som en förebråelse. Jag kan väl inte släpa dig med mig på hvarenda marknad... En gång tagit dig med! Alldeles som om jag ständigt fore omkring för mitt nöje. Allting ska ni då öfverdrifva... En gång tagit dig med... det var också ett uttryck.

AMELIE. Det var alls inte min mening att göra dig någon förebråelse, jag ville tvärtom tacka dig.

HILLER. Ja, inte var det riktigt tydligt. Jag undrar nu hur det går med sakerna... hälften blir väl bortglömdt kan jag tro.

AMELIE *stiger upp.* Jag ska strax se efter. Förlåt att jag lämnar dig. *Går ut i fonden.*

Sjätte scenen.

HILLER. MÖRK. AUGUST.

MÖRK *uppspringande.* Vill ni inte tillåta mig, herr Hiller, att se efter... min fröken...

HILLER. Nej, nej, låt henne vara, hon gör det så gärna.

MÖRK. Ja, hon ser verkligen så mild och god ut, men ni tycks behandla den unga damen väl

strängt, herr Hiller... Det är förmodligen någon nära släkting?

HILLER. Jag ber så mycket... min hustru!

MÖRK. Er hustru! Å fan, å fan, å fan!

HILLER. Nå, hvad kommer åt er?

MÖRK. O, jag ber, ingenting... jag menar bara att jag aldrig skulle våga behandla min hustru så strängt.

HILLER. Strängt? Ni tycker så bara, min bäste herre! Jag sörjer endast för min husliga frid.

MÖRK. På det där sättet?

HILLER. Ja... jag är uppfinnare af ett nytt system, en ny metod för den äktenskapliga fridens betryggande.

MÖRK. Kanske kunde man få profitera litet däraf?

HILLER. Naturligtvis... jag önskade att jag kunde som missionär utbreda min metod öfverallt! Vet ni hvad sparlakansläxor vill säga?

MÖRK. Ja... åja... jag har hört talas därom... men tillåt mig presentera en af mina affärsvänner: herr Berndt, herr Hiller; han är också gift och kunde också dra litet profit af ert system.

HILLER. Jag är förtjust!... Jaså, ni känner till sparlakansläxor?

AUGUST. Ja... Herr Mörk kastade fram några ord därom för en stund sedan!

HILLER *midt emellan de andra.* Så hör då! Sparlakansläxor äro det största obehag i den äktenskapliga sammanlefnaden!

MÖRK och AUGUST *på en gång.* Jo, något.

HILLER. Men icke nog med att de äro obehagliga och tråkiga, de blifva genom dessa egenskaper ett vapen i fruarnas hand, de slå oss därmed för att tvinga oss att följa deras vilja, och vi... vi gifva efter, bara för att få ha ro.

AUGUST och MÖRK *på en gång.* Alldeles riktigt.

HILLER. Jag har varit gift en gång förut. Min första hustru — Gud fröjde salig människan! — hade förträffliga egenskaper, men tillika vanan att utdela

sparlakansläxor. Hon var en riktig virtuos däri... ja, jag säger er, att det var rysligt, hon rörde ihop likt och olikt, och slutrefrängen blef att hon ville skiljas eller önskade att hon vore begrafven!

AUGUST. Är det möjligt?

MÖRK *ironiskt.* Ja, se det är alldeles nytt för oss.

HILLER. Men då jag för andra gången trädde i brudstol, så tänkte jag: det där ska inte hända dig vidare. Jag hade måst lyda min första hustru i allt och då jag kände medlet, tänkte jag helt enkelt: nu använder jag det i min tur. Ser ni, det är min metod. Nu är det jag som ger min hustru sparlakansläxor.

MÖRK. Och har ni verkligen vunnit något därmed?

HILLER. Förvånande resultater. Det är heller inte möjligt annat. Saken är klar och logisk. Vill jag något, så kommer det aldrig i fråga att jag säger det rent ut, nej, jag talar hit och dit, strör in ett och annat bittert ord, talar om död och skilsmässa, och slutligen säger min hustru ja till allt. Till exempel, jag önskade i dag fortsätta resan med nattåget, hon ville inte, jag använder min metod, och ni skall få se att det inte dröjer länge förrän hon säger ja!

AUGUST. Det där låter min själ och Gud inte så illa.

HILLER. Försök en gång. Jag befinner mig med min metod som uti himmelriket; antag den och ni har ert himmelrike.

AUGUST *beslutsamt.* Jag försöker. Min hustru ska få igen sina långa tal, och det genast. Skada kan det aldrig. Tack, hjärtligt tack, herr Hiller. *Räcker Hiller handen och går sedan ut till höger.*

MÖRK. Jag ska också göra ett försök. Har ni rätt, så låter jag resa upp åt er en ärestod i jätteformat. Jag är riktigt nyfiken hur min gumma ska ta saken. *Går ut till vänster.*

Sjunde scenen.

HILLER. *Sedan* AMELIE.

HILLER. Återigen två människor lyckliggjorda! Med tiden skall denna äktenskapsplåga försvinna, och upptäckaren af hemligheten är jag, den store Hiller! *Ringning utanför. Amelie kommer in från fonden.* Ja, det är minsann inte underligt, om du känner dig angripen af resan, då du inte unnar dig ett ögonblicks ro.

AMELIE. Men jag mår alldeles förträffligt, bäste Hiller!

HILLER. Ja, ni ä' märkvärdiga varelser. Alltid det orätta på orätt tid. I stället för att sitta still, springer du ut och in. Är det solsken, så går ni med paraply, och regnar det, sätter ni på er bästa hatten och tar en solfjäder i handen.

AMELIE. Jag förstår inte, bäste Hiller, hur du kan komma på tal om solsken och paraplyer, det hör ju inte alls hit!

HILLER *afsides.* Hon har egentligen alldeles rätt! Men så där gick min salig hustru på. *Högt.* Det hör inte hit, säger du?

AMELIE. Ja, så sa' jag!

HILLER. Ja, därmed klipper ni genast af alla resonemanger, därför att det är obekvämt att höra sanningen. Men när skadan är skedd, så är det ändå vi som får kännas vid det, när räkningarna kommer, antingen från sömmerskan eller apoteket. Hur var det nyligen när vi for till kapplöpningen, sade jag inte åt dig: tag inte någon klänning med långt släp, ty i den där trängseln trampa de sönder släpet?

AMELIE. Ja, bäste Hiller, därför tog jag min grå promenaddräkt, och den måtte väl vara kort nog.

HILLER. Kort nog, ja, det ska Gud veta, den är alldeles för kort. Har jag inte alltid sagt att den är för kort. Man kan ju inte gå ut med dig utan att en hel svärm unga glopar se på dina fötter, och det tål jag inte.

AMELIE *utledsen.* Åh! *Sätter sig vid bordet i fonden.*

HILLER. Så ja, nu sätter du dig åter midt i draget!

AMELIE. Men här är ju inte tecken till drag!

HILLER. Nej, det förstås... innan man är tvungen att skicka efter doktorn, så skadar drag inte alls. Men här drar ju så att håret dansar om hufvudet på en. Kom, så ska jag söka ut någon lugn plats åt dig på perrongen.

AMELIE *stiger upp.* Som du befaller!

HILLER *i det de gå.* Befaller!... Jag befaller aldrig, men du ställer dig alltid som en slafvinna och som jag vore den störste egoist, då jag gör allt bara utaf omsorg för dig och din hälsa. *Går ut i fonden. Vid bortgåendet tar Amelie upp sin näsduk och tappar därvid en rosapappersbiljett.*

Åttonde scenen.

AUGUST. KYPAREN.

AUGUST *från höger, mycket upprörd.* Nej, aldrig i min lefnad gör jag om det försöket. Det var precis som jag hade stuckit hufvudet in i ett getingbo. *Suckande.* Kypare!

KYPAREN *från fonden.* Hvad befaller herrn?

AUGUST. Ett glas sodavatten... nej, en flaska! Och en flaska för min hustru också därinne!

KYPAREN. Strax! *Går ut.*

AUGUST. Om jag begriper hvar de fruntimren får alla ord ifrån... det var förvånansvärdt.

KYPAREN *serverar sodavattnet.* Här, min herre! *Medan August dricker böjer kyparen sig ned och tar biljetten ifrån golfvet; han lämnar den åt August.* Ni har förmodligen tappat den här, min herre! *Går ut i fonden.*

AUGUST. Jag?... En biljett på rosapapper, hvad vill det säga! *Öppnar biljetten.* »Tillbedda ängel! Jag dyrkar er; alla edra önskningar äro befallningar för mig, men det var mig omöjligt att resa i morse. Jag kommer med nästa tåg. Ni måste söka en förevänd-

ning att stanna på någon station!» Det var märkvärdigt... men inte är brefvet till mig... hm! Kuriöst. *Ringning utanför.*

Nionde scenen.

AUGUST. MÖRK *från vänster.* KYPAREN.

MÖRK *håller sig om kindbenet.* O! o! o! Jo, där råkade jag vackert ut. Kypare! *Kyparen från fonden.* En flaska sodavatten och en för min hustru också. *Kyparen går ut.* Nej, det experimentet misslyckades. Hör nu, min käre, unge vän, det var bra att jag träffade er allena, jag har en liten bekännelse att göra er.

AUGUST. Mig?

MÖRK. Ja... jag lurade er för en stund sedan. Vi talade om sparlakansläxor.

AUGUST. Javisst!

MÖRK. Jag sade er, att endast svaga hjärnor voro utsatta därför, men nu vill jag trösta er. *Kyparen kommer in från fonden, sätter en flaska sodavatten och ett glas på bordet i midten samt bär in en flaska och ett glas till höger.*

AUGUST. Trösta? Ni tror väl aldrig att jag...

MÖRK. Ingen falsk blygsel, käre vän, alla äkta männer få sina sparlakansläxor!

AUGUST. Alla!

MÖRK. Hvarenda en... tro mig! Men det är inte så farligt, bara man blir van vid det och bär det med klokhet och hållning. Men hvarje motstånd är galenskap och framkallar uppträden.

AUGUST. Ack, dessa uppträden!

MÖRK. Se där, ni känner till det, tror jag?

AUGUST. Men hvart tar poesien i äktenskapet vägen?

MÖRK. Äktenskapet, min värderade vän, är som den efterlängtade sommaren. Alla glädja sig däråt, och när den kommer, så är den ofta ruskig; men

ändå för den med sig knoppar, blommor, poesi och solsken. Vill ni nu inte erkänna dessa behag, därför att det kommer en och annan regnskur emellanåt, och åskan mullrar då och då, och till och med slår ned någon gång? Nej, lugn bara, käre vän, lugn midt i stormen!

AUGUST. Lugn... ja, det är lätt för er att säga så, ni som har sluppit ifrån det.

MÖRK. Har jag sluppit ifrån det... ni yrar, käre vän. Det slipper ingen ifrån.

AUGUST. Men ni sade ju att efter tjuguårigt äktenskap...

MÖRK. Jag skröt bara... alldeles som ni förut, lita på det. Jag får mina sparlakansläxor lika så goda som ni och alla andra, och vill slå vad, med nästan samma ord, för jag tror, förbaska mej, att den ena frun skrifver af den andras tal.

AUGUST. Nu öfverdrifver ni!

MÖRK. Öfverdrifver jag? Hör nu, vänta litet... *Tar af sig sin dammrock.* Ni ska själf få se... se här... svep den här rocken omkring er...

AUGUST. Men hvad ska det tjäna till! *Tar på sig rocken.*

MÖRK. Seså, sätt nu min mössa på er.

AUGUST. Men...

MÖRK. Så ja... sätt er nu där borta... håll en tidning för ansiktet... eller en näsduk; min gumma ska tro att det är jag... och ni blir serverad den allra läckraste sparlakansläxa. Hon är just laddad...

AUGUST. Men det går inte för sig!

MÖRK. Ni behöfver inte alls tala... inte säga ett ord... den saken åtar hon sig ensam.

AUGUST. Men om hon känner igen mig?

MÖRK. Så ska det bli hennes straff! Seså, ingen tvekan, sätt er nu där borta. *Leder honom till höger; August sätter sig.* Så där... men inte ett knyst och tag nu till bästa allt som var ämnadt åt mig. *Hostar.* Hm, hm! *Ser in i sidosalongen.* Tyst! Hon kommer. *Går ut i fonden.*

Tionde scenen.

AUGUST. DOROTHEA.

AUGUST. Det var då också en idé! Hvad skall hon tänka om mig... där är hon minsann.

DOROTHEA *från vänster.* Där sitter han och läser, alldeles som om ingenting skulle ha passerat, och jag ska ha all förargelse ensam; å nej, man och hustru äro ett, således skall han ha sin anpart.

AUGUST *fördjupar sig ännu mer i tidningen.* Jag sitter som på nålar.

DOROTHEA *söker genom hostning göra sig bemärkt.* Hm, hm! Jag tror att jag har förkylt mig. *Sätter sig; kort paus.* Gamla tjurhufvud! Du tänker väl efter hur illa du nyss behandlade mig? Hvad?... *Stiger upp.* Men jag känner ditt manér se'n gammalt, att bara sitta så där utan att ge ett svar, alldeles som en saltstod, och låta mig tala munnen ur led. *Blir allt ifrigare.* Nej, när jag tänker på — fast det är längesedan — då du friade; ja, då krumbukta' du dig och gjorde dig söt: »räck mig din hand, min söta ängel»... Jag medger att jag var söt och jag ser inte heller nu ut som en fågelskrämma! Men nu inser jag att allt det där bara var bakslughet. Du har lockat in mig i äktenskapet bara för att som en hök slå ned på den skrämda dufvan!

AUGUST *afsides.* Alldeles som min hustru!

DOROTHEA. Nå, men så säg då ett ord! Länge står jag inte ut på det här viset, dessa eviga förargelser måste slutligen framkalla ett hjärtslag, jag känner hur det tär på min lifstråd... fast det kanske inte ser så ut... jag är litet echaufferad nu, men det kommer bara utaf förargelse!... Men länge kan det inte dröja, det är min enda tröst.

AUGUST. Aha! Nu ha vi begrafningen i faggorna!

DOROTHEA. Ack! att jag låge sex fot under den kalla jorden! *Gråter.* När jag då är borta skall du nog ångra att du så ofta suttit där som en porslins-

gubbe och tegat. Och så ska det bli sådant här spektakel bara för att jag sade, att jag hade tappat den där fattiga papperslappen.

AUGUST. Hvad, är det ni som har tappat biljetten? *Rusar upp.*

DOROTHEA. Hvad i all världens dar!... Det är inte min man... mitt gamla tjurhufvud! O! o! *Springer ut till höger.*

AUGUST. Nej, men så hör då, min fru, jag har ju hittat...

Elfte scenen.

MÖRK. AUGUST.

MÖRK *från fonden.* Ha, ha, ha!... Å, det är en härlig historia!

AUGUST *allvarligt.* Skratta inte, bäste herr Mörk.

MÖRK. Jo, låt mig skratta... det måtte ha varit alldeles gräsligt komiskt. Nå, nu är ni väl nöjd?

AUGUST. Ja, jag tackar så mycket, men den ena tjänsten är den andra värd... jag vill ge er ett godt råd.

MÖRK. Nå, hvad skulle det vara?

AUGUST *med patos.* Ni måste i alla hänseenden resa härifrån med nästa tåg.

MÖRK. Ja, det var också min mening!

AUGUST *som förut.* Men tar ni också er fru med?

MÖRK. Ja, visst tänker jag göra det.

AUGUST *mycket allvarligt.* Hon kommer att säga nej... men lämna henne kvar... för intet pris... hör ni!

MÖRK. Hör nu, vill ni inte göra mig den tjänsten och förklara mig hvad ni har med vår resa att göra?

AUGUST. Jag vet inte om ni är nog stark att höra det.

MÖRK. Jo bevars, jag är mycket stark, gå på bara!

AUGUST. Nåväl! Er hustru har en älskare, han är på väg efter henne.

MÖRK. Nej, kan man se!

AUGUST. De ska träffas här.

MÖRK. Så ni säger, så ni säger! — *Afsides.* — Min själ har han inte en skruf lös.

AUGUST. Ni tror mig inte! Se här, öfvertyga er själf, att jag talar sanning. *Lämnar honom biljetten.* Läs! ...

MÖRK *läsande.* »Tillbedda ängel!» ... Och det skulle vara till min hustru ... rätt nätt ... *Läser vidare* — »dyrkar dig ... inte resa i morse ... nästa station ... en förevändning ...»

AUGUST. Nå, hvad säger ni nu?

MÖRK. Hvar har ni fått den här lappen ifrån?

AUGUST. Jag har hittat den här på golfvet ... Er hustru har tappat den.

MÖRK *ger August biljetten.* Hör nu, min unge vän, jag vill ge er ett godt råd.

AUGUST. Nå-å?

MÖRK. Gif er af, ni, med nästa tåg.

AUGUST. Ja, det är min afsikt.

MÖRK. Men laga för all del att ni får er fru med er.

AUGUST. Min hustru?

MÖRK. Ja, jag har skäl att förmoda att hon tänker stanna kvar.

AUGUST. Men, herr Mörk, ni måtte väl aldrig inbilla er att min hustru ...

MÖRK. Lugn bara, käre vän ... jag inbillar mig ingenting ... men ni kan väl döma själf; här står: »Tillbedda ängel» — tror ni man skrifver så till en femtiårs gumma.

AUGUST. Å, man har sett exempel.

MÖRK. Vore det till min hustru, så skulle det åtminstone stå »lilla trefliga rulta» eller på sin höjd »dyra gumma», men »tillbedda ängel» ... det skulle vara en kuriös patron om han inte skickade mig henne tillbaka inom tre dagar.

AUGUST *eftersinnande.* Min hustru ... o! Det vore förfärligt!

MÖRK. Lugn bara, käre vän ... alltsammans kan ju vara en tillfällighet, ett misstag.

AUGUST. Jo, det är sköna misstag! Det går alldeles omkring i hufvudet på mig.

MÖRK. Där kommer min gumma, nu får jag mina fiskar varma.

Tolfte scenen.

DE FÖRRA. DOROTHEA *från höger.*

MÖRK *ser på klockan.* Hon fattas tio minuter i fyra. Då kommer väl tåget snart. Vi få väl lof att samla ihop våra spridda effekter, kära gumma.

DOROTHEA *kort och tvärt.* Ja, gärna för mig ... jag behöfver det inte ... Harm och förargelse har slagit sig så i alla mina leder ... att du kan fortsätta resan på egen hand ... men jag stannar här! *Sätter sig.*

AUGUST *afsides.* Hon stannar! En sten faller från mitt bröst.

MÖRK *godmodigt.* Ah, seså, Doran min!

AUGUST *ger Mörk biljetten.* Hör, stackars gamle man, tag hvad er tillhör. Man har sett exempel ... *Går ut till vänster.*

Trettonde scenen.

MÖRK. DOROTHEA.

MÖRK *till August.* Galenskaper! *Till Dorothea.* Thea, min gumma, var förnuftig nu ... vi äro ju tillräckligt gamla för att ha vuxit ifrån alla barnsligheter. Man fördärfvar ju hela resan för sig ... det är ju vansinnigt!

DOROTHEA. Ja, vansinnigt är det!

MÖRK. Seså ja ... du är ju annars en så förståndig och snäll gumma ... Dora lilla ... seså ... visa nu ett vänligt ansikte.

DOROTHEA. Du tror kanske att man kan kommenderas till regn och solsken!

MÖRK *trefligt.* Kommendera... hvad är det för prat... men efter du talar om solsken, så se hur vackert solen skiner därute... som om det vore en högtidsdag. Hvem vet hur många somrar, som äro oss förunnade... är det inte tokeri att fördystra de där få dagarna för sig? *Vill kyssa henne.*

DOROTHEA. Ah, låt mig vara, det kan ju komma någon, vet jag... Få dagar... Å ja, gläd dig du... du kommer nog att länge öfverlefva mig.

MÖRK. Gör mig den tjänsten och sluta upp med det där eviga begrafvandet. Jag önskar jag fick behålla dig i lifvet ännu i många år.

DOROTHEA *vekt.* Verkligen?

MÖRK *rycker henne närmare.* På min heder... seså, gumma... var förnuftig... nå-å?... nå-å... nå-å... *Dorothea har några gånger vändt sig om.* Kom hit, gamla granadör! *De omfamna hvarandra.* Nog vet du att jag har dig kär, gumman min... men hvarför har du nu i dag släppt lös ett sådant åskväder?

DOROTHEA. Ack, låt oss inte tala om det numera; för öfrigt rensar åskan luften och vederkvicker hela naturen.

MÖRK. Jaja, men så hör det också en egen sorts natur därtill, du gumma! *Båda samla ihop sina reseffekter. Man hör utanför ringning och aflägsen lokomotivhvissla.*

Fjortonde scenen.

DE FÖRRA. AUGUST. HILDA.

AUGUST *från vänster, halfhögt till Mörk.* Nå-å... hvad nu... det ser ut som hon skulle fara med!

MÖRK. Ja, till er tjänst... hon far med!

AUGUST *till sin hustru.* Satt du inte här för en stund sedan också, Hilda?

HILDA. Jovisst!

AUGUST. Just här på stället?

HILDA. Ja-a, här står min väska ännu kvar!

AUGUST *afsides.* Här låg brefvet! *Högt.* Nå, skall du inte göra dig i ordning, vi fara ju strax.

HILDA *som satt sig och ofta fört en flaska till näsan.* Vi? Det tviflar jag på.

AUGUST *förskräckt.* Hvad säger du?

HILDA. Ja, jag känner mig så angripen... mina nerver... mitt hufvud... i alla fall kan jag omöjligen resa med nästa tåg... jag blir säkert tvungen att stanna här en längre tid.

AUGUST. Är det möjligt?

MÖRK *ger August brefvet.* Se här, stackars unge man! Det tillhör er... man har sett exempel...

AUGUST *med tonvikt.* Är du verkligen sjuk?

HILDA. Ja, mycket!

DOROTHEA. Hvad ha de där för sig?

MÖRK. Ah, de arrangera säkert bara ett litet oväder!... de hålla på och vederkvicka naturen!

AUGUST. Hilda!... Jag vet allt!

HILDA *ser förvånad på honom.* Allt!?

AUGUST *afsides.* Jag har lust att upprepa för henne de söta fraser som stå i brefvet! *Framträder till Hilda; med tonvikt.* »Tillbedda ängel!» *Hilda ser förvånad på honom.* »Tillbedda ängel!»... nå, hvad säger du nu?

HILDA *lugnt och okonstladt.* Det var det första förnuftiga ord jag hört af dig på länge!

AUGUST. »Jag dyrkar dig!» *Kort paus; som förut.* »Jag dyrkar dig!».

HILDA. Du är ju som du vore förvandlad!

AUGUST. »Dina önskningar äro befallningar för mig!»

HILDA. Älskade August. *Räcker honom handen. Ringning utanför.*

BÄRAREN *kommer in, ropande.* Tåget är strax här, mitt herrskap!

HILDA *tager hastigt sin resväska.* Fort, fort, våra saker, söte August.

AUGUST. Far du med, Hilda?

HILDA. Naturligtvis...

AUGUST. Du känner inte till ett bref på rosapapper?

HILDA. Ett bref?... Jag begriper inte ett ord!

AUGUST. Älskade goda Hilda, ack, hvad jag håller af dig, du pärla bland alla hustrur! Jag skall förklara dig alltsammans längre fram. *Han har gång på gång kysst hennes händer. Man hör hvissling utanför.*

Femtonde scenen.

DE FÖRRA. HILLER. AMELIE.

HILLER. Ändtligen har jag nått mitt mål. Mitt system är ofelbart; just nyss säger mig min hustru att hon gärna far med nattåget!

MÖRK. Gratulerar, gratulerar, herr Hiller.

HILLER. Har ni profvat min metod? Hvad? Den är präktig... hvasa?

MÖRK. Jo-o, jag tackar er på det hjärtligaste!

BÄRAREN *ropar.* Skynda er, mitt herrskap, skynda er! *Alla rafsa ihop sina små reseffekter.*

AMELIE *från höger; faller i vanmakt.* O!... mitt hufvud... mitt gamla onda... Hiller, Hiller!

HILLER *springer till henne.* Hur är det... hvad fattas dig!

MÖRK *till August.* Aha!... där sitter »den tillbedda ängeln». *Tager biljetten ifrån August.*

HILLER. Men tåget går ju genast... Amelie... vatten... vatten! *Springer omkring.*

DOROTHEA *går till Amelie.* Se här, min fru, jag afstår mitt luktsalt åt er.

AMELIE *som ända dittills tyckts vara utan sans.* Tack så mycket, min fru.

MÖRK. Adjö, herr Hiller! ... *Lämnar honom biljetten.* Håll till godo ... ert system är ofelbart ... men ni kan behålla det för egen räkning tillika med era sparlakansläxor! *Alla gå medan Hiller sysselsätter sig med Amelie. Man hör ringning utanför.*

Ridån faller.

---*---

TEATERPJÄSER

lämpliga för sällskapsteatrar.

Med utsatt antal personer (h. = herrar, d. = damer).

N:o		öre
1.	Magister Bläckstadius (4 h. 7 d.)	50
3.	En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	50
4.	Rika morbror (4 h. 3 d.)	50
10.	Hittebarnet (5 h. 4 d.)	50
11.	Positivhataren (6 h. 2 d.)	50
14.	Det otroliga (3 h. 3 d.)	50
28.	Ett resande teatersällskap (8 h. 1 d.)	50
29.	Den politiske kocken (4 h. 8 d.)	50
30.	Flickorna på Norr (7 h. 5 d.)	50
34.	Lilla apan (3 h. 2 d.)	25
37.	Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.)	50
38.	Min vän löjtnanton (4 h. 4 d.)	50
46.	En midsommarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.)	50
47.	En natt i Falkenberg (2 h.)	50
48.	En god uppfostran (3 h. 4 d.)	50
49.	Aprilnarrit (2 h.)	50
50.	För sent! (5 h.)	50
51.	I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.)	50
52.	Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.)	50
53.	Blekingsflickan (6 h. 3 d.)	50
54.	Tiggarflickan (5 h. 5 d.)	50
55.	Den grå paletån (10 h. 4 d.)	50
56.	Lefve fåfängan! (7 h. 3 d.)	50
60.	Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.)	50
61.	Mitt andra jag (5 h. 2 d.)	50
63.	Hyresgäst och Husegare (4 h. 3 d.)	50
66.	Min hustru vill så ha det 50 (6 h. 4 d.)	50
68.	En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.)	50
69.	Blixt och Dunder (3 h. 2 d.)	50
70.	Andra tider, andra seder (11 50 h. 6 d.)	
71.	Tre för en (4 h. 3 d.)	50
72.	Bark, Park och Stark (4 h. 3 d.)	50
73.	Det höga C (4 h. 2 d.)	50
75.	"På kärlekens vingar" (6 h. 4 d.)	50
76.	Majorskans krinolin (4 h. 3 d.)	50
77.	En kopp thé (6 h. 7 d.)	50
78.	Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.)	50
79.	Den sällsynte ynglingen (2 h. 2 d.)	25
80.	Allas vår tant (6 h. 6 d.)	50
82.	Den resande studenten (4 h. 2 d.)	50
83.	Den tankspridde (1 h.)	25
84.	Sanningsvännen (1 h.)	25
85.	Kalle Glader (1 h.)	25
86.	En gammal gosse (7 h. 5 d.)	50
87.	En svartsjuk tok (3 h. 2 d.)	50
88.	Ett studentputs (5 h. 3 d.)	25
89.	Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.)	25
90.	Den svaga sidan (2 h. 2 d.)	50
91.	Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.)	50
92.	Bror Jonathan (10 h. 4 d.)	50
93.	Riksdagsmannen (4 h. 2 d.)	25
95.	På Hasselbacken (2 h. 1 d.)	25
96.	Frieri och förställning (4 h. 2 d.)	50
99.	Herre! var god tag bort er dotter! (4 h. (3 d.)	50
102.	När man inte har möbler (6 h. 2 d.)	50
106.	Sällhet på flaskor (4 h. 2 d.)	25
107.	Karl Sabelträff (6 h. 1 d.)	25
110.	Malins korgar (1 d.)	25
112.	Aldrig för sent! (10 h. 6 d.)	75
113.	Två unga löjtnanter (6 h. 3 d.)	25
114.	"Han är inte svartsjuk!" (3 h. 1 d.)	25
115.	Ulla skall på bal (3 h. 1 d.)	25
118.	Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50
119.	Vi äro alla lika (13 h. 7 d.)	50

N:o		öre
120.	En söndag på Amager (9 h. 2 d.)	50
121.	De bägge Pomadorna (4 h. 2 d.)	50
125.	Studenthataren (3 h. 2 d.)	50
126.	Kärleken på sommarnöje (4 h. 2 d.)	25
127.	Ett stockholmsgeni (4 h. 2 d.)	50
128.	Fattig på mynt (7 h. 2 d.)	50
129.	Ett frieri i Västergötland (7 h. 6 d.)	50
130.	Grannarne (1 h. 1 d.)	25
132.	Den olycklige älskaren (1 h.)	25
134.	Studentens majnatt (1 h.)	25
135.	Mammas gosse (1 h.)	25
136.	En komedi (4 h. 2 d.)	75
139.	En öfverste i forna dagar (7 h. 1 d.)	50
140.	Den gamle skådespelaren (1 h.)	25
141.	Den gamla aktrisen (1 d.)	25
142.	Rosa och Rosita (4 h. 3 d.)	50
143.	Min tants planer (1 h. 3 d.)	50
144.	Min son på Galejan (1 h.)	25
145.	N:o 7 (6 h. 3 d.)	50
149.	Friarn kommer (4 h. 2 d.)	50
150.	Maskeraden i vindskammaren (5 h. 3 d.)	50
151.	En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.)	50
154.	Under aftonsången (8 h. 3 d.)	25
155.	Korp-Kersti (10 h. 4 d.)	50
159.	Ett äfventyr (6 h. 2 d.)	25
160.	De nygifta (2 h. 3 d.)	50
161.	Tillåt min fru (4 h. 3 d.)	50
162.	På narri (3 h. 2 d.)	50
163.	En kommunist (2 h. 1 d.)	25
164.	Skal och kärna (3 h. 2 d.)	50
166.	Två lustiga Turar (4 h. 2 d.)	50
171.	En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.)	25
172.	Ett hem (2 h. 2 d.)	25
178.	Den hvita halsduken (2 h. 1 d.)	50
186.	Nyårsnatten (4 h. 5 d.)	50
187.	En anonym kyss (3 h. 2 d.)	35
188.	Lilla sångfågeln (3 h. 1 d.)	50
190.	Den sjätte (3 h. 2 d.)	25
191.	Familjen Trögelin (6 h. 4 d.)	60
192.	Svensken i Paris (1 h. 6 d.)	30
193.	Det skadar inte! (6 h. 4 d.)	50
195.	Salig Ferdinand (2 h. 3 d.)	35
196.	Il Bacio (6 h. 3 d.)	35
197.	Majorens döttrar (7 h. 3 d.)	75
198.	Revolutionen i Drifbänken (1 h. 8 d.)	50
199.	Öfverstens måg (5 h. 3 d.)	50
200.	Sparlakansläxor (5 h. 3 d.)	50
201.	Min ros i skogen (3 h. 2 d.)	50
213.	Också en förlofning) 4 h. 3 d.)	50
214.	Gnistan (1 h. 2 d.)	50
218.	Mellan bjudningarna (2 h. 3 d.)	50
220.	"Förlåt mig!" (2 h. 1 d.)	60
221.	Svärfar (5 h. 7 d.)	1—
222.	En tvärvigg (3 h. 2 d.)	50
226.	Pater-noster (3 h. 3 d.)	50
228.	Småflickor (2 d.)	50
229.	Karl XV i hvardagslag 4) h. 2 d.)	35
230.	Tillfälligheter (1 h. 2 d.)	35
231.	Surrogat (1 h. 1 d.)	35
232.	Provisoriskt (3 h. 1 d.)	35
233.	Hon vill inte gifta sig (1 h. 1 d.)	35
234.	En middagsbjudning (1 h. 2 d.)	50
235.	Sista hvarfvet (2 h. 1 d.)	50
236.	För nervösa fruar (2 h. 1 d.)	50
237.	En herre i svart frack (1 h.)	25
238.	Ett flöjtsolo (1 h.)	25
239.	Den kärleken (3 h. 3 d.)	1—
240.	Moster Malvina (14 d.)	50
241.	Familjelycka (2 h. 7 d.)	1—
242.	En afton på "Tre Byttor" (13 h. 4 d.)	50
256.	Paulines beundrare (2 h. 3 d.)	50
262.	Veteranens jul (2 h. 1 d.)	35
265.	Hjärterdam (3 h. 1 d.)	50
266.	För välgörande ändamål (2 h. 2 d.)	50
267.	Jag gifter mig med min dotter (3 h. 2 d.)	50
268.	Mellan fyra ögon (3 h. 2 d.)	50
269.	Civilklädd (4 h. 1 d.)	50
270.	Det ringer (2 h. 3 d.)	60
271.	För tidigt (1 h. 1 d.)	50
278.	Hämnd (2 h. 3 d.)	75
279.	En trasslig härfva (1 h. 1 d.)	50
281.	På gamla dagar (3 h. 3 d.)	50
285.	Min hustru vill ha roligt (10 h. 4 d.)	75
286.	Farmors och mormors kärleksäfventyr (1 h. 2 d.)	50
301.	Mig lurar du inte (4 h. 1 d.)	50

